

Saadan er Livet: fra den ene Yderlighed til den anden. Det ene Øjeblik paa Enighedsvej, det næste i Klammeri. Det minder mig for Resten om, at Enighedsvej paa Frederiksberg før i Tiden har heddet Klammerivej. Det vidste De maaske ikke? Saa ved De det nu, og sig saa ikke, at De ikke har faaet noget ud af at læse min Bog.

TRE DRØJE OMGANGE

Hvor mange Gange jeg har været i Slagsmaal, det skal jeg ikke kunne sige, men tre af de skrappeste af dem foregik i Taastrup.

En Aften var der Foreningsbal paa Jernbanehotellet i Taastrup. En treogtyveaarig Proprietær fra en af Omegnens Gaarde befandt sig ved Midnatstid i Hotellets Restauration, hvor han lod den ene „Genstand“ efter den anden forsvinde i sit rummelige Indre, saa at hans Stemning blev mere og mere løftet. Ved Ettiden vilde han trænge sig ind i Balsalen for at faa sig en Svingom. Dette modsatte Foreningens Bestyrelse sig, dels fordi Proprietæren ikke var Medlem af Foreningen, og dels fordi han, selv om han havde været Medlem, ikke vilde have været nogen Pryd for Dansegulvet eller Fryd for Dansedamerne. Altsaa betydede man ham blidt, men bestemt, at han gjorde vist sit bedste, ifald han gik sin Vej. Men selv denne klassiske Vending gjorde intet Indtryk paa den gæve Proppertarius, eller maaske rettere sagt, den gjorde et helt forkert Indtryk paa ham, for nu blev han rigtig

opsat paa at komme ind og indlod sig i, hvad Sprogrensere ynder at kalde et Handmænge med Bestyrelsen. Den foretrak meget fornuftigt at fortrække og tilkalde mig, der havde Tilsyn den Aften. Aldrig saa snart fik Proprietæren mig at se, før han sprang paa mig og stak mig et vældigt blaat Øje. Den ene Villighed er den anden værd, saa jeg trak min Stav og gav ham en halv Snes rappe Slag over Nakken. Det plejer at være et virkningsfuldt Stykke kurativ Terapi, men denne Muldens Søn blev nu aldeles forrykt. Han sprang ind paa mig og fik desværre med begge Hænder fat om Halsen paa mig, hvorefter han kværkede mig, til jeg opgivende segnede om paa Gulvet, og mens jeg laa der, naaede han endnu at give mig nogle drøje Slag i Ansigtet, inden en halv Snes mandlige Balgæster kastede sig over ham og fik ham overmandet, bastet og bundet.

Jeg havde faaet flere alvorlige Kvæstelser og maatte under Lægebehandling, ligesom jeg i nogen Tid ikke kunde gøre Tjeneste. At slaa en Politibetjent halvt ihjel er jo imidlertid ikke nogen særlig alvorlig Forseelse (det er meget værre at stjæle en gammel rusten Cykle eller et Par Træsko til Værdi 2 Kr.), saa Proprietæren slap med en — ganske vist klækkelig — Bøde.

Nogen Tid efter forsøgte han sig paa en Kro i Nærheden af Taastrup igen som stærk Mand, idet han væltede sig ind paa et Par unge Mænd, der fredsommeligt sad og nød en Genstand. Men dér gik han galt i Byen, for de to Ungersvende viste sig at være Proprietæren overlegne, og Resultatet blev, at han fik sig en saadan Omgang, at det nu var hans Tur til at holde Sengen. En Avis bragte

en lille Notits herom under Overskriften: „Løn som forskyldt“. Og jeg godtede mig!

En Nat, da Overbetjent — nu Kriminalassistent — Simonsen af Statspolitiet sammen med en Politibetjent Jørgensen fra Maaløv i Bil rekognoscerede paa Landevejen mellem Glostrup og Taastrup, indhentede de en anden Bil, der blev ført paa en Maade, saa man skulde tro, Føreren var beruset. Simonsen overhalede Bilen og bragte den til Standsning. Ved Undersøgelsen af den viste det sig, at der foruden fire Personer i Bilen var en hel Mængde Spiritus og Tobak. Mens Overbetjenten og Jørgensen var i Færd med denne Undersøgelse, kom jeg kørende. Der var nemlig sendt forskellige Patruljer ud, fordi der var rapporteret Indbrud hos en Købmand i Glostrup, hvor der var stjaalet en kraftig Portion Tobak og Spiritus. Sammen transporterede vi nu de fire Tyveknegte til Taastrup Politistation, hvor vi afleverede dem til Stationslederen, Inspektionsbetjent (nu Overbetjent i Glostrup) Molested, hos hvem jeg blev tilbage, mens Simonsen og Jørgensen tog afsted igen for at afsøge Vejstrækningen til Glostrup efter Tyvekoster, som Tyvene muligvis kunde have kastet ud af Bilen.

Molested og jeg sad tilbage med de fire Gutter. Mens vi ventede paa Lægen, der var tilkaldt for at spiritusprøve Føreren af Tyvebilen, optog vi en foreløbig Rapport over de anholdte, hvoraf den ene viste sig at være uddannet som Bokser og Bryder og to Gange straffet for Vold og Alfonseri, en stor, stærk Karl. Bedst som Molested sad og skrev paa Rapporten, sprang denne Bokserbryder ind paa ham og forsøgte at slaa ham i Gulvet. Det mislykkedes heldigvis, og mens Molested prøvede at

give igen med samme Mønt, blandede jeg mig i Bataljen. Hvis Bryderbokserens tre Kammerater havde gjort det samme, er det ikke godt at vide, hvordan det var endt, men til alt Held forholdt de sig passive, og efter at Molested havde faaet et drøjt Slag over Panden og den ene Arm forvredet, muligvis kvæstet, og jeg for min Part havde faaet et alvorligt Spark i Maven, endte det drabelige Slagsmaal dog med, at vi fik Voldsmanden kastet om paa Gulvet og belagt med Haandjern. Da han den følgende Dag, stadig med Haandjern paa, blev fremstillet i Dommervagten, kunde man se, at han heller ikke var gaaet helt uberørt ud af Nævekampen. Han var indviklet i Plastre som en bedre ægyptisk Mumie.

Natten mellem Lørdag og Søndag plejer at være, hvad man kunde kalde en god Nat. Jeg har gjort mange gode Fangster netop den Nat i Ugen. Saadan en Nat stod jeg og lurede paa Hjørnet af Fredensvej og Køgevej i Taastrup. Jeg havde den særlige Anledning dertil, at der i den senere Tid var begaaet usædvanlig mange Tyverier paa Egnen, saa nu kunde det jo være rart at prøve at faa fat i Gerningsmanden. I Nattens Løb standsede jeg flere Personer, der forkom mig mistænkelige, men de havde alle Papirerne i Orden. Pludselig dukkede der en Cyklist op, som kørte uden Lygte og havde saa travlt, at han ikke standsede paa mit Raab. Jeg greb derfor fat i Bagskærmen paa hans Cykel og fik ham paa den Maade standset, hvorefter han sprang af og bad om Undskyldning, fordi han ikke havde hørt mig. Netop som han til Svar paa mit Spørgsmaal havde sagt, at han hed Nielsen, svingede han en tung Værktøjskasse med Indhold rundt i Luften og slog den af al Kraft lige i Hovedet paa

nig. Jeg vaklede, men greb efter ham og fik godt Tag i hans Frakke, hvilket imidlertid bare førte til, at han lod Frakken i Stikken og stak af. Jeg benede efter ham, og da han forsvandt ind i en smal Smøge mellem to Huse, dykkede jeg efter ham som en Kanin, der søger sin Hule. Smøgen førte ind til et lille Gaardsrum, hvor en Cykkelhandler havde Oplag af gamle Cykledele; de laa i en halvt mandshøj Dyng. Da der ikke var anden Udgang end Smøgen, var Valpladsen jo valgt, og et Øjeblik efter laa Manden og jeg oppe i Jerndyngen, indviklede i et gevaldigt Slagsmaal, der meget mindede om det bekendte Billede af Negeroprør om Natten i Hjertet af det sorte Afrika. Se hinanden kunde vi ikke, men følte saa meget des mere. Fyren fik anbragt et voldsomt Kvælertag om min Hals, og jeg var ved at bukke under. For at skaffe mig lidt Pusterum stak jeg en Tommelfinger ind i hans ene Øje. Det hjalp, og jeg kunde nu faa min Stav frem. Da Manden mærkede den, overgav han sig og bad om godt Vejr. Jeg stak Staven i Lommen og vilde i Stedet tage Haandjernene frem, men i det samme snappede Bæstet en gammel rusten Forgaffel i Affaldsbunken og gav mig med den en paa Bolden, saa Sol og Maane og alle Stjerner dansede for Øjnene af mig. Inden jeg var kommet til mig selv, var Manden kravlet over Plankeværket, og flygtet gennem nogle tilstødende Baghaver. Jeg følte mig ærlig talt ikke rigtig i Vigør til alene at optage Forfølgelsen, saa jeg tog min Revolver frem og affyrede tre Skud i Luften. Nu kom der Lys i Vinduerne rundt omkring, og lidt efter kom Udrykningen fra Politistationen farende, og Jagten begyndte, mens Telefonerne kimede til de andre Stationer, til Køge, Roskilde og andre Steder,

alt dog desværre forgæves. Manden var borte, tilbage var kun hans Taske med Tyveværktøjet, Cyklen, han havde kørt paa, en helt ny Sixpence og en Frakke, der næsten var nyere end en ny, for den var ikke helt færdig, blandt andet manglede Knaphullerne.

Jeg havde faaet et ganske godt Signalement af Fyren: Ca. 25 Aar, slank, kraftigt bygget, skæggløs, maskinklippet (Straffeanstaltfrisur?), iført Jakkesæt. Frakke og Hovedbeklædning havde han jo efterladt. Der gik nogen Tid, inden man efter Signalementet fandt ham. Det blev to frederiksbergske Politibetjente, der paagreb ham under dramatiske Omstændigheder paa Gl. Kongevej. Da han blev overrasket, sprang han gennem en stor Spejlglasrude til en Forretning, og mens Skaarene regnede ned, fortsatte han Flugten. Til sidst sprang han fra Tag til Tag paa en Række Huse, indtil et brækket Ben satte en Stopper for videre Undvigelsesforsøg. Han var kun 23 Aar, men han havde allerede været straffet fire Gange. Straks efter sin sidste Løsladelse havde han taget fat paa Tyverivirksomheden igen. Under Sagen erklærede han, at det havde været hans Hensigt at slaa mig ihjel. Han fik fire Aars Forbedringshusarbejde.

Det rørte ham tilsyneladende ikke det mindste.